

1

De deuren van het vliegtuig gingen open en meteen sloeg de warme lucht hun tegemoet. Stijn kneep zijn ogen samen toen hij de trap afdaalde. Zo veel felle zon had hij weken niet gezien in Petchwood. Achter hem hoorde hij Storm fluiten.

‘Nou, dit noem ik nog eens een trainingskamp,’ zei die opgewekt. ‘Een beetje vakantie met een bal erbij.’

Stijn glimlachte flauwtjes. Hij voelde zich niet op zijn gemak. Voor hem was dit trainingskamp geen vakantie. De voorbereiding op het nieuwe seizoen was begonnen en elke training, elke oefenwedstrijd zou bepalend zijn voor zijn plek in de selectie. Storm had zich in de eerste oefenduels al laten gelden als rots in de branding in de verdediging. Stijn daarentegen had nog geen indruk gemaakt, en dat was niet onopgemerkt gebleven.

Beneden bij de trap stond een haag van supporters achter dranghekken te wachten. Camera's klikten en er werd met vlaggen van Petchwood United gezwaaid. Kinderen staken hun notitieboekje omhoog in de hoop op een handtekening of stonden klaar met hun telefoon om een selfie te maken met hun favoriete speler. Het geroezemoes zwol aan tot gejuich toen de spelers van Petchwood United een voor een de trap af kwamen. Het was duidelijk: de sterspelers van de Engelse topclub kwamen niet vaak in Roemenië en dus wilden deze fans daar optimaal gebruik van maken.

Stijn hoorde zijn naam scanderen, maar ook die van Storm. Vooral die van Storm, eigenlijk. Hij probeerde zich er niet aan te

storen, maar diep vanbinnen knaagde het. Storm was een verdediger, hij was de spits. Toch leek zijn vriend op dit moment populairder. Waarschijnlijk merkte Storm het niet eens op. Die vond al die aandacht maar onzin. Hij wilde lekker voetballen. Met al het gedoe eromheen had hij niet zoveel. Stijn was daar veel gevoeliger voor.

De nieuwe trainer, Alan Hurst, liep met een strakke blik voorop. Hij zwaaide niet naar de fans, glimlachte niet en gaf ook geen handtekeningen, alsof hij boven de hele situatie stond. Stijn had de man nu een paar weken meegemaakt en wist al genoeg: dit was een trainer die je niet om een praatje moest vragen, of om begrip als je slecht speelde. Hij was autoritair, afstandelijk en had altijd een blik in zijn ogen die je het gevoel gaf dat je het nooit goed genoeg deed.

‘Ze kennen ons hier ook!’ Storm trok zijn schouders breed, zwaaide naar het publiek en zette een handtekening op een shirt dat over het hek werd gehouden. De beveiliging keek er wat geïrriteerd naar, maar liet het gebeuren. Storm had de flair die Stijn miste. Hij nam alles zoals het kwam en trok zich nergens iets van aan.

Een meisje drong vooraan door de menigte. Ze had lang, donker haar en droeg een felrode jurk die direct opviel tussen alle supporters in hun gele Unitedshirts. Ze stak geen notitieboekje omhoog en was niet geïnteresseerd in een selfie. Ze keek recht naar Stijn. Hun blikken kruisten elkaar, maar ze glimlachte niet. Het was meer een onderzoekende blik, alsof ze hem probeerde in te schatten. Stijn aarzelde. Hij kende haar niet. Toch voelde het alsof ze alleen voor hem was gekomen.

‘Stijn! Hier!’ Een jongetje zwaaide met een bal.

Stijn draaide zijn hoofd en zette een handtekening. Toen hij weer opkeek, was het meisje verdwenen.

Ze stapten in de spelersbus die hen naar het hotel zou brengen. Stijn plofte naast Storm neer.

‘Nou, dat was een entree,’ zei Storm opgewekt. ‘Heb je dat meisje in die rode jurk gezien? Die keek alleen maar naar jou.’ Hij klakte met zijn tong.

Stijn haalde zijn schouders op. ‘Ze stond daar gewoon, meer niet.’

‘Echt wel,’ grinnikte Storm. ‘Je moet oppassen, hoor. Femke zou het niet leuk vinden als je fanclub zich uitbreidt met knappe Roemeense meisjes.’

Stijn schudde zijn hoofd. Het laatste wat hij wilde, was gedoe met Femke. Ze had een jaloerse kant en had het hem al vaker kwalijk genomen als een ander meisje te veel aandacht aan hem besteedde. Nee, dat meisje in die rode jurk wilde hij vooral vergeten. Hopelijk was het de enige keer dat hij haar zou zien. Maar als het Storm ook al opviel dat ze wel heel erg veel aandacht voor hem had, kon het geen toeval zijn, toch?

Alan Hurst stond even later voor in de bus op. ‘Luister, heren. Laat ik even één ding duidelijk maken. We zijn hier niet voor vakantie. Dit is werk. Elke training, elke oefenwedstrijd bepaalt wie er straks in de eerste competitiewedstrijd tegen FC Pritson in de basis staan. Wie denkt dat hij kan teren op zijn naam en op de behaalde successen in het verleden, komt bij mij bedrogen uit.’ Zijn ogen gleden langzaam door de bus, tot ze bij Stijn bleven hangen.

Stijn keek weg. Hij voelde zijn wangen warm worden. Had Hurst het op hem gemunt? Daar leek het wel op.

‘Iedereen begint bij mij met een schone lei. Iedereen, dus ook spelers die al een keer wereldkampioen zijn geworden of de Champions League hebben gewonnen.’

‘Dat slaat op ons,’ fluisterde Stijn. ‘Wij zijn de enigen in deze bus die wereldkampioen zijn geworden. Lekker dan.’

Storm boog naar hem toe. ‘Joh, trek je er niks van aan. Die man is gewoon altijd zo. Hij kan je niet uitstaan omdat je jong bent en veel te veel talent hebt.’

‘Fijn dat je het me even inpepert,’ mompelde Stijn.

De bus reed de oprijlaan van het hotel op. Voor de ingang stond opnieuw een groepje fans te wachten. En vlak bij de deur leunde iemand nonchalant tegen een lantaarnpaal.

Het meisje in de rode jurk.

Stijn voelde zijn maag samentrekken. Waarom stond ze ook hier? En hoe kwam ze hier zo snel? Was ze achter de bus aan gereden? Hoe kon het dat een meisje dat hij zojuist voor het eerst gezien had, hem nu al zo’n raar gevoel gaf?

Storm volgde Stijns blik en grijnsde breed. ‘Nou, dit wordt leuk. Het is niet te hopen dat Femke je gaat vereren met een verrassingsbezoekje.’

Stijn zuchtte. Hij had het gevoel dat dit trainingskamp een stuk ingewikkelder ging worden dan hij had gedacht.

De spelersbus kwam hortend tot stilstand voor de brede trap van het hotel. Het gebouw kwam zakelijk over, met zijn witgepleisterde muren en al dat glas. Het trainingsveld lag achter de parkeerplaats. Deze locatie was perfect voor een trainingskamp: afgelegen, overzichtelijk en volgens Alan Hurst waarschijnlijk vooral geschikt om elke minuut goed te besteden.

De beveiligers stapten als eersten uit om een doorgang te ma-

ken. Hurst stond alweer op, klaar om als een generaal voorop te gaan. Stijn bleef even zitten. Hij wilde niet opnieuw oogcontact maken met dat meisje in de rode jurk. Toch kon hij de verleiding niet weerstaan om even door het raam te gluren. Ze stond er nog steeds, armen over elkaar, ogen strak op de bus gericht. De ramen waren geblindeerd, dus zij kon hem niet zien.

‘Kom nou,’ zei Storm, die al half in het gangpad hing. ‘Je grootste Roemeense fan staat met smart op je te wachten.’

Met een diepe zucht pakte Stijn zijn tas en volgde zijn vriend.

Buiten was het rumoerig. Fans drukten zich tegen de hekken, kinderen riepen namen, een cameraman van een Roemeense televisiezender probeerde dichterbij te komen. De spelers liepen in een soort trechter van geluid richting de trap. Stijn voelde de hitte van de zon op zijn nek. Hij keek recht voor zich uit en wilde zo snel mogelijk naar binnen.

Halverwege de trap draaide hij toch even zijn hoofd. Het meisje was er nog. Hun blikken kruisten elkaar een fractie van een seconde. Haar gezicht bleef strak. Ze vroeg op geen enkele manier om aandacht. Er was alleen die rustige, onderzoekende blik. Toen draaide ze zich om en liep weg, alsof ze haar doel had bereikt.

‘Ken je haar echt niet?’ vroeg Storm, die het ook had gezien.

‘Nee,’ mompelde Stijn.

‘Ze kijkt alsof ze jou al jaren kent.’ Storm gaf hem een plagerige stoot. ‘Vertel je het aan Femke, of hou je het voor jezelf?’

Stijn antwoordde niet. Hij wilde hier helemaal niet over nadenken.

Binnen was de koelte van de airco een opluchting. De spelers werden in de lobby ontvangen door de hotelmanager, die niet vaak genoeg kon zeggen hoe blij hij was dat Petchwood United

in zijn hotel verbleef. Tassen werden verzameld en kamersleutels uitgedeeld. Stijn luisterde nauwelijks. Zijn gedachten dwaalden steeds af naar de blik van dat meisje, maar hij probeerde het beeld weg te duwen.

Alan Hurst gaf nog een korte toespraak. De conclusie was dat ze vanmiddag rust hadden en dat er vanavond een videoanalyse van de laatste oefenwedstrijden was. Morgen stond de eerste training op het programma. Hij ging ervan uit dat iedereen fit was. Wie dat niet was, kon hem dat persoonlijk gaan vertellen. Zijn stem klonk hard en vlak tegelijk, zonder enige warmte.

Storm leunde tegen de balie en knikte richting Stijn. 'Hij heeft een cursus gezelligheid nodig.'

Stijn moest grinniken, maar die lach verdween snel toen Hurst zijn kant op keek. Het leek erop dat de trainer alles doorhad.

Stijn kreeg kamer 214 toegewezen, samen met Storm. Ze gooiden hun tassen op de bedden en trokken de gordijnen open. Vanaf het balkon zagen ze het trainingsveld achter het hotel liggen. Het lag er als een biljartlaken bij. Dat gaf Stijn een goed gevoel.

'Ik ga een dutje doen,' zei Storm. 'Jij?'

'Even naar beneden. Kijken of er iets te eten is.'

Storm rolde zich al op zijn bed. 'Succes, superspits. Laat je niet gek maken.' Hij gniffelde om zijn eigen opmerking.

Beneden in de lounge zat een groep stafleden aan een tafel. Stijn wilde net voorbijlopen toen hij een onbekende stem in het Spaans hoorde praten. Hij draaide zich om.

Tegen de bar leunde een slanke, gespieerde jongen van een jaar of twintig. Zijn zwarte haren waren strak naar achteren gekamd. Hij droeg een Petchwoodshirt dat alleen door spelers van Petchwood United werd gedragen. Hij had oortjes in, maar praatte

toch geanimeerd met een van de assistent-trainers.

Stijn hoefde zijn naam niet te vragen. Dit moest Thiago Pérez zijn, de Spaanse jeugdinternational over wie hij de afgelopen weken geruchten had gelezen. Een spits en dus zijn directe concurrent.

Thiago draaide zich langzaam om, alsof hij Stijn al had voelen kijken. Zijn ogen waren donker en onbewogen. Hij begroette Stijn met alleen een korte knik, alsof hij een tegenstander op het veld taxeerde.

‘Ah, Stijn,’ zei de assistent. ‘Maak kennis met Thiago. Hij is gisteren al aangekomen. Dit seizoen sluit hij aan bij de A-selectie.’

‘Hoi,’ zei Stijn iets te zacht. Hij stak zijn hand uit.

Thiago keek er een seconde naar, alsof hij moest beslissen of dit wel de moeite waard was. Toen pakte hij hem stevig vast en liet direct weer los. ‘Veel over je gehoord,’ zei hij in Engels met een zwaar accent. ‘En veel van je gezien.’ Hij trok zijn mondhoeken naar beneden. ‘We zullen zien hoe het gaat.’

Voor Stijn iets terug kon zeggen, draaide Thiago zich alweer naar de bar en bestelde een drankje.

Stijn bleef even staan, niet wetend of hij moest blijven of weggaan. Uiteindelijk liep hij terug naar de lift. In zijn hoofd klonk die ene zin: *We zullen zien hoe het gaat.*

Op de kamer lag Storm nog steeds op bed, maar zijn ogen waren open. ‘En? Wat heb je gedaan?’

‘Thiago ontmoet,’ zei Stijn.

Storm kwam overeind. ‘En? Hoe is hij?’

Stijn haalde zijn schouders op. ‘Anders. Hij is koel en doet alsof hij alles al weet.’

Storm grijnsde. ‘Klinkt als een prima teamgenoot.’

‘Je lacht erom, maar dit is serieus,’ zei Stijn. ‘Hij is ook een spits. Ik ben zeventien. Hij is ouder en ook international. Als hij indruk maakt, speel ik niet. Over twee dagen hebben we een wedstrijd tegen Cluj. Wedden dat hij in de basis staat?’

‘Dan maak je toch zelf indruk,’ zei Storm droog. ‘Kwestie van goals maken, vriend. Jij bent Stijn Wouters, wereldkampioen geworden met Oranje en doelpuntenmaker van beroep. Dat ben je echt niet verleerd.’ Hij draaide zich weer om en trok het dekbed over zich heen.

Stijn bleef een tijdje roerloos staan. Hij dacht aan de kille en berekenende blik van Thiago, aan het meisje in de rode jurk en aan de ogen van Alan Hurst, die hem leken te doorboren. De voorbereiding was nog maar net begonnen, maar Stijn voelde het nu al: dit zou het zwaarste seizoen van zijn leven worden.